

har det Thing gjort, som har nægtet at behandle alle forelagte Lovforslag. Dette er en Tilføjetættelse af Grundlovens § 2, som vi lige saa vel ere bundne ved, som Regjeringen er det. Naar Lovgivningsmagten bestaar af tre Faktorer, og den ene nægter Tjeneste, ere de to nødte til at hjælpe sig saa godt, som de kunne efter de bestaaende Love, fordi Landet ikke kan være uden Love, og Regjeringen har § 25, der ligesaa godt er en Paragraf i Grundloven som § 2. Om Regjeringen har været fuldkommen berettiget til at anvende den i saadanne Tilfælde, hvor den ikke kunde skaffe endelige Love til Veie, men en Lov var en Nødvendighed, maatte de Herrer, dersom de havde Tvivl i saa Henseende, for længe siden have søgt denne Tvivl afgjort paa det eneste Sted, hvor den kan afgjøres, nemlig ved Rigsretten.

Finansministeren (Estrup): Efter mine Udtalelser i Gaar her i Thinget er det jo næsten overflødig for mig at sige, at jeg godt kan modtage de stillede Ændringsforslag. Jeg skal dog tillade mig at gjøre en Bemærkning med Hensyn til det første af de Ændringsforslag, der ere stillede, en Bemærkning, som falder nær sammen med, hvad der er blevet udtalt af et æret Medlem fra 9de Kredts (Suel), der sidder tæt ved Siden af mig, nemlig den, at jeg ikke skjønner, at det er hensigtsmæssigt at begrænde Aaanees Størrelse lige over for Kommunerne til et bestemt Beløb i Forhold til deres Folketal. Jeg skjønner ikke rettere, end at den samme Sum, tilstillet til Finansministerens Raadighed til Udblaan til Kommunerne, kan blive langt nyttigere og mere virksom, naar der ikke er en saadan Indskrænkning med Hensyn til Aaaneummernes Størrelse lige over for de enkelte Kommuner. Jeg vil tillade mig at bringe det Spørgsmaal til Afgjørelse ved Sagens 3die Behandling, om det ikke vil være rigtigere at give § 7 en noget anden Affattelse, saaledes at denne Begrænsning for Aaanees Størrelse falder bort. En æret Landsstingsmand fra 7de Kredts (Hauerslev) brugte et Udtryk, som, dersom jeg ikke hørte feil, lød saaledes, at Regjeringen vilde søge at smugle Bevillinger igjennem paa dette Forslag om Arbejdsløshed, Bevillinger, som Regjeringen ellers ikke vilde kunne opnaa. Jeg skal indskrænke mig til meget bestemt at tilbagevise en saadan Infimiation. Naar det haade fra det ærede Medlems og fra en af hans Meningsfællers Side er blevet udtalt, at de Bevillinger, der vare opførte paa Regjeringens Forslags § 7, og som 5 Medlemmer af dette Thing foreslaa gjendoptagne,

angaa Foretagender, som ikke ere saaledes undersøgte, og om hvilke der ikke er saadan Enighed tilstede, at man med Næmnelighed kan vente dem vedtagne nu, skal jeg gjøre de ærede Medlemmer opmærksomme paa, at forsaavidt der havde været fuld Enighed til Stede tidligere om saadanne Foretagender, havde Regjeringen jo slet ikke behøvet at komme til Rigsdagen og begjære Bevillingerne, thi saa havde de allerede været til Stede paa en Finantslov, paa en Tillægsbevillingslov eller paa en særlig Lov. Og jeg kan sige det ærede Medlem, at Regjeringen allerede paa sit eget Ansvar har fremstændet alle saadanne Arbejder, som der var den Slags Enighed til Stede om, saadanne Foretagender, hvis Udførelse allerede var vedtagen. Dertil har Regjeringen ikke ment at behøve Rigsdagens Samtykke. Det er altsaa en Selvfølge, at alt det, Regjeringen nu kommer frem med, er Foretagender, om hvilke en saadan formel Beslutning ikke har kunnet foreligge. Dem, der var Enighed om, behøvede vi ikke at komme med; men fordi man ikke tidligere har været fuldt enig om de af Regjeringen foreslaaede Foranstaltninger, af hvilke mange, i alt Fald flere, maaske ikke en Gang have været tidligere foreslaaede, udelukker dette dog virkelig ikke, at man meget hurtigt kan blive enig i alt Fald om en Mængde af dem, som ere af en saa utvivlsom Nytte og Nødvendighed, at der ikke burde reises nogen som helst Tvivl om, at de skulle udføres. Den Udtalelse, vi hørte idag fra det ærede Medlem for 7de Kredts (Hauerslev) tyder eller kunde tyde paa, at disse Argumenter imod Regeringsforslagets § 7, at det er Arbejder, man først ved lange Forhandlinger kan enes om osv., ikke afgiver den egentlige, virkelige Grund til, at man modsætter sig dem, eller i alt Fald ikke Hovedgrunden, men at Hovedgrunden er den, at man fra den Side mener, at man overhovedet ikke bør give den nuværende Regjering nogen Bevilling. Det er en Betragtning, som kun anthydningsvis er kommen frem i det andet Thing, og endda fra et Medlem, der vel ikke med Bestemthed kan henføres til den ærede Landsstingsmands Meningsfæller, men det forekom mig, at den fremkom med en saadan Bestemthed fra den ærede Landsstingsmands Side, at man nu ikke kan være i Tvivl om, hvad der er den virkelige Grund til, at man vil styde hele § 7 bort uden Undersøgelse, uden en Gang at lade saa Meget blive staaende, som man, jeg drifter mig til at sige, uden Undersøgelse kunde gaa ind paa, fordi det er fuldstændig utvivlsomt, at det er Arbejder, der skulle udføres. Men er det saa, da kan jeg ikke skjønne rettere, end at det er